

Václav Šuplata

Pět' zázračníků

Máte radi tajomstvá? Ja veľmi.

Ak chcete, jedno vám prezradím - nuž verte, či nie, ale traja slávni kamaráti, Dlhý, Široký a Bystrozraký, boli v skutočnosti piati. Naozaj.

Teda nie, že by boli piati Dlhí, piati Širokí a piati Bystrozrakí, ale títo traja mali ešte dvoch kamarátov - Čarostrelca a Čarofuka. Boli to piati zázračníci.

Neveríte? Tak počúvajte!

Ak je niekde uprostred pustého lesa neveľká chalúpka, je takmer isté, že tam býva lesná ježibaba. Ak je však taká chalúpka na kraji lesa, tak tam skoro vždy býva poľovník.

V jednej takejto chalúpkke na kraji lesa býval mladý poľovník, ktorý mal takú pevnú a presnú ruku, že pri poľovačke trafil vždy všetko na čo vystrelil. Ľudia by ho určite volali Čarostrelec, keby však do toho lesa niekedy niekto zašiel. Ten les bol taký opustený, že uprostred neho dokonca nebývala ani ježibaba.

Jedného krásneho dňa; pretože všetky správne rozprávky začínajú jedného krásneho dňa; sa Čarostrelec vybral k neďalekému jazierku na lov kačíc.

Aby ste videli, aký to bol poľovník, tak vám prezradím, že ulovil šesť kačíc, a pritom vystrelil len dva šípy. Ako vravím - Čarostrelec.

Keď si potom doma kačice upiekol, a to vedel naozaj znamenite, zrazu sa zamyslel: „Veď toľkú hostinu sám ani nepojem. Bolo by vari lepšie vybrať sa do sveta a nájsť niekoho, s kým sa budem môcť podeliť.“

Rovnako rýchlo ako sa rozhodol i vykonal. Veď do sveta sa dá vybrať kedykoľvek. Upečené kačice dal do svojho poľovníckeho vaku a šiel.

Svet má takú zvláštnu vlastnosť, že nech stojíte kdekoľvek, dá sa ísť do neho ktorýmkoľvek smerom. Jedine keby ste stáli na konci sveta, musíte sa otočiť a vrátiť späť.

Aj Čarostrelec chvíľu hútal kadiaľ sa vydá, no napokon sa rozhodol ísť smerom, ktorým slnko po oblohe kráča, aby po ceste nebol tak sám.

Kusisko cesty zo sveta ukrojil, ba začalo sa mu už zdať, že je na svete sám, keď vtom, na malej čistinke uprostred lesa zbadal predsa len kohosi stáť. Ten ktosi mal jedno oko previazané tmavou páskou a druhým pozoroval mesiac.

Čarostrelec ho chvíľu sledoval, no keď sa neznámy celý čas ani nepohol, ba ani zrak od mesiaca neodvrátil, prihovoril sa mu:

"Zdá sa, že jedno oko si si už vyočil, chceš vari prísť i o to druhé?"

"Žiaden strach, obe oči mám v poriadku, ale musím pozerat' len jedným aby som nevidel ďalej ako chcem," odvetil pokojne zvláštny mužiček, "Ak sa lepšie prizrieš, uvidíš na mesiaci skalú, na ktorej má hniezdo vzácna sova. Môcť ju tak raz uloviť," dodal na vysvetlenie.

"Čo o to," usmial sa Čarostrelec, "Pre mňa by nebolo nič ľahšie, ale načo chceš mesačnú sovu uloviť, keď si po ňu aj tak nemôžeš zísť?"

"Vlastne máš pravdu," zamyslel sa Bystrozraký. "A zastrelená sova už sotva sama priletí."

"Presne tak," pritakal Čarostrelec. "Taká sova už toho nenalieta o nič viac, ako táto pečená kačka," vytiahol z vaku jednu z pečených kačíc.

Prehovárať Bystrozrakého, aby v ceste do sveta pokračovali spolu, nebolo treba ani len takú krátku chvíľu, za ktorú poviete "pod". Ten totiž iba šibalsky žmurkol svojím odokrytým okom a povedal :

"S niekým, kto nosí vo vaku také dobroty sa dá ísť hoci aj na koniec sveta."

A tak šli.

Vlastne iba vyšli z lesa na lúku, a tam zostali prekvapene stáť.

Na kraji lesa zbadali klobúk. Na tom by ešte nebolo nič zvláštne, ale pod tým klobúkom niekto bol. Sedel v tráve a tíško driemal opretý o strom. Na tom by tiež ešte nebolo nič zvláštne, lenže ten muž sedel tu a nohy mal až tam; ba dalo by sa povedať, že až hentam, a to už veru naozaj nie je blízko.

Čarostrelec chcel podísť bližšie, v tom mu však pod nohou zapraskal neveľký konárik. Prasknutie dlháňa v okamihu zobudilo. Vyskočil, akoby ho ihlou pichli, urobil jeden jediný krok a už stál na druhom konci lúky.

Bystrozraký udivene hľadel, a to je už veru čo povedať, keď udivene hľadí práve Bystrozraký, no Čarostrelec sa smial a kýval na Dlháňa, aby sa nebál a pokojne sa k nim vrátil.

Ten najprv váhal, potom urobil len taký malý, opatrný krôčik, takže prekročil len pol lúky, ale keď videl, ako Čarostrelec vytiahol z vaku pečenú kačku, rýchlo urobil aj druhý krôčik.

Keď potom Bystrozraký pozeral na Dlhého, s akou chuťou sa pustil do jedenia, vedel už, že v ceste budú pokračovať v trojici.

A tak kráčali svetom spolu, dňom i nocou.

Bola radosť na nich pozerat' - vpredu kráčal Bystrozraký, lebo len on jediný videl v nočnej tme na cestu; za ním šiel Čarostrelec a popri nich drobnými krôčikmi cupital Dlhý a stále sa bál, že ak si nedá pozor a urobí normálny krok, stratí sa a už sa s novými priateľmi nikdy nestretne.

Začalo práve svitať, keď sa všetci traja svorne zhodli na tom, že by bolo vari načase si aj trochu oddýchnuť. Hlavne Dlhý neustále presviedčal, že ísť do sveta je zaujímavé, ale podchvíľou si treba aj pospať.

A tak keď neďaleko pred sebou zbadali krásny háj, rozhodli sa, že to bude to najlepšie miesto na oddych.

Lenže nech kráčali koľko chceli, háj bol pred nimi stále rovnako ďaleko.

"Veď ten háj pred nami ustupuje!" povedal Bystrozraký.

"Kto to kedy videl, aby háj chodil?" zasmial sa Čarostrelec.

"Ja to vidím práve teraz," trval na svojom Bystrozraký.

"Tak to teda nie!" nahneval sa Dlhý. "Žiaden les, v ktorom si chcem konečne trochu pospať, nebude predo mnou utekať!" dvomi krokmi dobehol chodiaci háj a celou silou sa chytil prvého stromu.

Háj sa skutočne zastavil a z jeho druhej strany vyšiel zvláštny človečik. Malý, s krátkymi nohami, no o čo bol menší, o to bol širší. V ruke držal koniec reťaze, ktorou bol celý háj omotaný a nechápavo sa pozeral na Dlhého i jeho dvoch kumpánov.

"Kto ste a kde sa tu beriete?" opýtal sa prekvapene.

"A kto si ty, že tu hory prenášaš?" opýtal sa na oplátku Čarostrelec.

"Aké hory? Len tento malý háj si chcem preniesť bližšie k chalúpke, aby som nemal tak ďaleko do lesa po drevo," vysvetlil Široký.

Traja kamaráti sa veselo rozosmiali.

"Vlastne máš pravdu," povedal Čarostrelec. "Načo chodiť do lesa, keď si môžeš les doniesť domov."

Nuž a kde je smiech, tam nie je hnev, a tak sa so Širokým spriatelili rovnako rýchlo, ako ten dokázal zjesť všetky ostatné pečených kačice. A Širokému na to veru stačilo iba raz ústa otvoriť.

Keď si štyria kamaráti oddýchli a rozhodli sa pokračovať vo svojej ceste do sveta, bolo slnko na oblohe tak vysoko, že vyššie už ani byť nemohlo a svietilo tak silno, akoby chcelo napraviť, že tu celú noc nebolo.

V tichom bezvetří sa ani lístoček na strome nepohol a práve preto sa Dlhý zrazu zastavil a svojou dlhou rukou ukázal udivene kamsi dopredu.

Všetci sa zadívali na nevysoký kopec obďaleč, kde stál veterný mlyn.

"Veterný mlyn," povedal pokojne Čarostrelec. "Vari vidíš niečo také po prvýkrát?"

"Videl som už veľa veterných mlynov," zašomral Dlhý, "ale ani jednému sa netočili ramená keď nefúkal vietor."

Mlyn skutočne pracoval div mu jeho veľká veterná vrtuľa neodletela.

Bystrozraký privrel svoje nezakryté oko, aby nevidel až tak ďaleko a veru v tej chvíli ani vlastnému oku neveril.

Na kameni, neďaleko mlyna sedel drobný mužiček, palcom si zakrýval jednu nosnú dierku a druhou, len tak bez námahy, fúkal smerom k mlynu.

"Ľahko je ti byť mlynárom, keď dokážeš čosi také," povedal namiesto pozdravu s úsmevom Čarostrelec, keď podišli k Čarofukovi.

"Ale kde;" kývol ten rukou. "Nebavilo by ma celé dni fúkať do mlyna, ale v tomto mi sľúbili, že ak im pomôžem pomlieť obilie, dajú mi peceň čerstvého chleba. Počkajte chvíľu, podelím sa s vami."

"Veď my radi," prikyvoval nadšene Široký.

"A my zas pridáme niečo k tomu chlebíku," vytiahol Čarostrelec pečenú kačicu, ktorú ešte stihol pred Širokým schovať pod kamizolu.

Čo na tom, že bola posledná; veď takýto zázračníci si na svojej ceste ulovia kačic koľko budú potrebovať.

A bude to veru dlhá cesta. Rozhodli sa totiž, že sa zídu pozrieť až na koniec sveta. Každý z nich bol zvedavý ako to tam vlastne vyzerá, ale nikomu sa tam samému ísť nechcelo. Teraz to bude veselá cesta.

Neverili by ste, ako ďaleko je koniec sveta. Prezradím vám, že je dokonca až tak ďaleko, že tam doteraz ešte nikto nedošiel.

Naši piati priatelia tam už skoro boli a určite by tam došli, keby nemuseli pritom ísť cez tureckú krajinu, v ktorej vládol zlý a panovačný sultán.

Vďaka svojim špehom, ktorí boli po celej krajine a dávali pozor, či je jeho ľud naozaj taký šťastný a spokojný, ako to prikázal, sa veľmi rýchlo dozvedel o zvláštnych pútnikoch. Poslal svoje stráže, aby čudných hostí okamžite priviedli k nemu do paláca. Naši priatelia také milé pozvanie neodmietli; ani nie preto, že by sa chceli stretnúť so sultánom, ale ťažko odmietnuť pozvanie, keď na vás po zuby ozbrojení vojaci mieria ostrými kopijami.

V paláci ich už čakal sultán, sediaci na lesklých vankúšoch. Spod veľkého brucha mu trčali len papuče s dlhými, zakrútenými špičkami. Vyzeral ako veľký, pestrofarebný ligotavý balón. Na hlave mal velikánsky turban s veľkým drahokamom uprostred, oblečený mal zlatými nitami vyšívany plášť a neustále poťahoval z dlhej fajky, takže vlastne vyzeral ako veľký pestrofarebný ligotavý balón s dymiacou hlavou.

"Zdá sa počestní, že prichádzate z ďaleka," povedal na privítanie.

"Z veľmi ďaleka," opravil ho Čarostrelec, lebo veľmi ďaleko je ešte oveľa ďalej ako obyčajné ďaleko.

"A čo ste mi priniesli, ako dar? opýtal sa balón... teda sultán a hneď vysvetlil: "Lebo každý, kto príde do mojej krajiny mi musí priniesť nejaký dar. Ja mám dary veľmi rád."

Dlhý, Široký, Bystrozraký i Čarofuk na seba bezradne pozreli, no Čarostrelec si aj teraz vedel rady. Zo svojho vaku vytiahol fľašu zlatistej medoviny, ktorú si zobral na cestu a doteraz ju odkladal keby bolo najhoršie. A keďže najhoršie bolo práve teraz, medovina prišla vhod.

Mlsnému sultánovi sa rozžiarili oči a rýchlo zavolať sluhu, aby ten žiarivý mok ochutnal, či nie je náhodou otrávený. Keď však videl, s akou chuťou sluha pije, vychmatol mu fľašu a rýchlo ochutnal sám. A že mu chutilo, ani nemusel hovoriť, bolo to na ňom vidieť.

"Dnes večer pripravujem veľkú hostinu, mám totiž znovu narodeniny," začal zrazu vysvetľovať.

"Znovu?" opýtal sa prekvapene Čarostrelec.

"Áno. Som sultán a tak môžem mať narodeniny kedy sa mi zachce," vysvetlil sultán pokojne, ale hneď sa hrozivo zamračil. "Lenže na tej dnešnej oslave chcem mať celý sud tohto výborného nápoja!"

Čarostrelec skoro z ňoh spadol, lebo hneď pochopil, že to sultán myslí vážne.

"Vaša jasnosť," snažil sa vysvetliť opatrne. „Kraj, z ktorého je táto medovina je odtiaľto vzdialený mnoho mesiacov cesty. Nemohli by ste mať narodeniny o pár dní neskôr...?"

"Nie!" nenechal sultán Čarostreleca ani dohovoriť. "Ja chcem mať narodeniny dnes a hotovo! Ak mi nedonesiete súdok medoviny do západu slnka, prídete o hlavu... teda o hlavy!" spresnil ešte, aby bolo jasné, že sa to týka všetkých.

Priateľom veru nebolo v tej chvíli veľmi do smiechu; ved' prísť o hlavu je ešte horšie, ako keď bolí zub, a komu sa chce smiať keď ho bolí zub?

Vtedy zrazu prehovoril Dlhý:

"Ja súdok medoviny doma mám. Nebývam síce o nič bližšie, ako moji priatelia, ale keď chcete našu medovinu, budete ju mať. Kým slnko zapadne, som späť. Lúčiť sa ani nebudem," povedal a urobil krok. Sultán sa za ním nestačil ani obzrieť.

A Dlhý sa naozaj ponáhlal. Robil také kročiská, že v niektorých krajinách si ani nevšimli, že tade prešiel. Doma sa tiež dlho nezdržal, iba čo súdok od prachu očistil a už sa náhlil nazad.

Zastavil sa iba vtedy, keď si súdok prehadzoval na druhé plece.

Pri jednom takomto zastavení pozrel k oblohe a zamyslel sa:

"Slnko je ešte stále dost' vysoko, zapadať sa nechystá, nuž by som si hádam mohol na chvíľu i oddýchnuť. Ved' oddychovanie robím zo všetkého najradšej."

Vlastne si to ani celé nepomyslel, lebo pri slove *najradšej* sedel už v tieni veľkej jablone a spal.

Keby raz niekto vymyslel súťaž v rýchlom zaspávaní, Dlhý by určite vyhral, lebo by zaspal skôr ako by tú súťaž stačili odštartovať.

V sultánovom paláci zatiaľ, v tom čase, vládlo úplné ticho. Iba z nádvorí bolo počuť, ako si kat brúsi veľkú sekeru.

Sultán stál pri okne, a pozoroval slnko, ktoré sa pomaly skláňalo k neďalekým horám.

"Nezdá sa vám, že slnko dnes zapadá akosi rýchlejšie?" opýtal sa takmer šeptom Čarostrelec svojich priateľov.

"To nie, ale zdá sa mi, že je načase, aby som sa pozrel čo náš rýchlonohý priateľ robí," povedal Bystrozraký a vyzrel z okna.

"Vidíš ho?" opýtal sa Čarostrelec.

"Vidím," prikývol Bystrozraký a usmial sa.

„Kde je?"

"Len tamto, v susednej krajine."

"A čo robí?"

"To čo som čakal."

"A čo si čakal?"

"Presne to čo robí."

"A čo presne robí?"

"Usmieva sa."

"Usmieva sa???" otvoril od prekvapenia Čarostrelec oči doširoka.

"Áno," prikývol znovu Bystrozraký. „Asi sa mu sníva niečo veselé."

Čarostrelec vytiahol šíp, priložil ho k luku, napol tetivu a vystrelil presne tam kam mu jeho bystrozraký priateľ ukázal.

Veľké jablko, ktoré zostrelil, viselo Dlhému rovno nad nosom, takže to nebolo práve príjemné zobudenie. Ale tak mu treba. Ako môže pokojne spať, keď jeho priateľom ide o krk?

Dlháň si počúchal udretý nos, urobil dva kroky a v tej chvíli stál rovno pred sultánom.

Ten najprv pozeral dosť prekvapene ale potom uznanlivo pokýval hlavou:

"Skutočne si sa stihol vrátiť skôr ako slnko zapadlo, ale kde máš súdok s medovinou?"

Dlhý sa najprv udivene poobzeral okolo seba a potom sa previnilo usmial:

"Ja som ho zabudol pod tou jabloňou. Moment!"

Čarostrelec len nechápavo krútil hlavou. Ale nestačil ňou pokrútiť ani tri krát a Dlhý bol nazad aj so súdkom.

Bystrozraký sa tak smial, že si musel sadnúť a z očí sa mu od smiechu kotúľali bystrozraké slzy.

Kat na nádvorí prestal brúsiť sekeru a sklamane odišiel domov.

Oslava sultánových narodenín bola naozaj veľkolepá. Sluhovia nosili jedlá, pitia a všelijaké dobroty od výmyslu sveta. Dokonca sa chvíľu zdalo, že sa aj Široký konečne nasýti, ale to bola naozaj len chvíľa.

Jediné, o čo sa sultán s nikým nepodelil bola medovina, ktorú mu doniesol Dlhý.

A možno práve ona bola príčinou toho, že keď spolu so svitaním za oknami paláca, svetlo aj sultánovi, že by sa mohol svojím hosťom za vzácny dar odmeniť, povedal namyslene:

"Sluha vás zavedie do mojej pokladnice a vy si naberte zlata, koľko unesiete!"

"Vy už zlato nebudete potrebovať?" opýtal sa slušne Čarostrelec.

Sultán sa tak rozosmial, že bolo počuť, ako mu vo veľkom brušisku žblnkoce medovina, ktorú celú noc popíjal.

"Mám toľko zlata, že som kvôli nemu musel nechať postaviť novú vežu," povedal, keď sa konečne nadýchol a tučným prstom ukázal smerom k oknu, za ktorým bolo vidieť mohutnú vežu stojacu uprostred záhrady.

"Ako som povedal; naberte si zlata, koľko unesiete! Sluha vás odprevadí," mávol rukou a znovu sa hlasno rozosmial.

Ak sa nemýlim, bolo to naposledy, čo sa tak veselo smial.

Piati zázračníci len mykli plecami a pobrali sa za sluhom, splniť sultánov rozkaz.

"Tak; koľko zlata zostalo vo veži?" opýtal sa veselo sultán keď sa sluha vrátil.

"Všetko čo tam bolo," odpovedal sluha a vyzeral viac ako nechápavo.

"To si nezobrali ani za hrst'?" zarazil sa sultán.

"Nie," pokrútil hlavou sluha. „Zobrali celú vežu."

Sultán sa pozrel k oknu a keby nesedel tak by určite spadol zo svojich krátkych nôh. Namiesto veže bola uprostred záhrady len prázdna jama.

"Ale...ved'...to sa..." stratil zrazu reč a lapal po dychu. "Ved' to sa vari ani nedá!" vyjachtal konečne.

"Aj ja som si to myslel," prikyvoval sluha. "Ale videl som na vlastné oči, ako ten tlst'och reťazami omotal vežu a vyložil si ju na chrbát. Ostatní mu ani pomáhať nemuseli."

"A to len tak bez slova...?" mrňal sultán zúfalo.

"Nie," povedal sluha opatrne. "Vraveli, že oni vlastne nechceli nič, ale vy ste im kázali, aby si zobrali koľko unesú, tak poslúchli váš rozkaz. A ešte..."

"Čo ešte?!"

"Ten dlhý sa smial a vravel, že takú drahú medovinu ste určite ešte nepili. A ďalší povedal..."

"Mlč už!!!" zahriakol sluhu sultán zlostne. "Kde sú teraz?"

"Vežu naložili na loď a vyplávali na more," povedal opatrne sluha a od strachu bol zrazu taký malý, že ho musel sultán chvíľu hľadať.

"Okamžite zavolaj mojich nosičov, nech ma odnesú na loď!" rozkázal. "Musíme ich dohoniť! S takou ťažkou vežou nemôžu predsa plávať rýchlo!"

Piati priatelia skutočne neplávali rýchlo. A tak, keď ich jeho rýchla loď dobehla boli trochu prekvapení.

"Okamžite mi vráťte moju vežu!" kričal sultán.

Čarostrelec sa zamyslel a potom sa obrátil na Širokého:

"Sultán má vlastne pravdu. Povedal, aby sme si zobrali zlata koľko unesieme, ale o veži nevravel nič; tá je jeho."

Široký prikývol, schytil vežu, vysypal z nej všetko zlato do podpalubia a prázdnu vežu preložil na sultánovú loď.

Piati zázračníci sa sultánovi úctivo uklonili, Čarostrelec sa ospravedlnil, že sa už musia ponáhľať lebo koniec sveta je ešte ďaleko, a Čarofuk jednou nosnou dierkou fúkol do plachiet.

V tej chvíli bola loď s piatimi priateľmi a s hromadou zlata preč.

Sultán od úžasu i zlosti onemel a pokiaľ viem, stojí tam uprostred mora aj s vežou na lodi do dnes.

Piati zázračníci preplávali mnoho morí i oceánov a keď už nebolo po čom plávať pokračovali pešo.

Po ceste sa vypytovali ľudí, či idú správnym smerom na koniec sveta, no niektorí len krčili ramenami a iní neodpovedali vôbec.

Až raz; na krásnej, kvetmi posiatej lúke, stretli staručkú babku bylinkárku, ktorá zbierala svoje čarovné bylinky a Čarostrelec sa hneď opýtal:

"Dobre ideme na koniec sveta, stará mama?"

"Dobre synak; veru dobre," pritakala babka a prstom ukázala na neďaleký tmavý les. "Tam tej hore sa od nepamäti nepovie inak, ako '*Hora na konci sveta*', nuž tam koniec sveta určite bude."

A tak boli piati zázrační priatelia na konci svojej dlhej cesty.

Tam v chalúpke pod Horou na konci sveta žijú do dnes. A hoci sultánové zlato cestou porozdávali chudobným ľuďom, ku šťastiu im nechýba.

Napokon, ak ich niekedy navštívite, radi vám svoj príbeh porozprávajú a uvidíte, že všetko sa stalo presne tak, ako som povedal.

A pozdravujte ich odo mňa.